

Arrest

nr. 131 271 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en C.J.M., een vrouw met de Nederlandse nationaliteit, legden op 10 januari 2014 een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Sint-Niklaas.

1.2. Op 29 april 2014 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 7 juli 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 15 juli 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 29/04/2014 werd ingediend door P.F.A. [...], Nationaliteit Suriname; [...]

om de volgende reden geweigerd :

☐ *Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:*

Betrokkene diende op 29/04/2014 een aanvraag gezinshereniging in als geregistreeerde partner, in functie van de Nederlandse onderdane C.J.M.

Het verblijfsrecht van de Burger van de Unie van betrokkene, in functie van wie hij de aanvraag indiende, werd geweigerd gezien zij niet voldeed aan de voorwaarden van artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1980 als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Bijgevolg kan artikel 40bis §2,1° van de wet van 15.12.1980 geen toepassing meer vinden. Betrokkene kan zijn Nederlandse partner niet meer komen vervoegen, gezien aan haar het verblijfsrecht werd geweigerd.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij/zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig artikel 52,§4, vijfde lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van artikel 40, § 6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 20 en 24 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) .

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Aangezien artikel 20 Verbljfsrichtlijn bepaalt dat familieleden van E.U.-onderdanen die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten een duurzaam verblijfsrecht genieten.

Dat artikel 24 van de richtlijn bepaalt dat EU-onderdanen en hun familieleden op dezelfde rechten aanspraak kunnen maken als de onderdanen van het gastland.

Aangezien artikel 40 § 6 van de wet van 15/12/1980 op de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het volgende bepaalt:

“(§6.) Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden 21 jaar of die te hunnen laste zijn, hun bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen.”

Aangezien verzoeker is de partner is van een Nederlandse staatsburger.

Dat uit het enkele feit dat verzoeker een familielid is van een E-U burger, volgt al dat zij het recht heeft op een duurzaam verblijfsrecht;

Dat dit recht op een duurzaam verblijf van verzoeker impliceert dat er tegen hem geen bevel om het grondgebied te verlaten betekend mag worden;

Aangezien verzoeker geen enkel gevaar betekent voor de openbare orde of de openbare veiligheid zodat [h]ij niet onder de uitsluitingsgronden van artikel 40§6 valt;

Dat zelfs indien de dienst vreemdelingenzaken van oordeel zou zijn dat verzoeker een gevaar zou betekenen voor de openbare orde en of nationale veiligheid, dan moet hij verzoeker hiervan in kennis stellen en h[em] de mogelijkheid verlenen om zich [te] verdedig[en];

Dat uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing dd. 07/02/2014 de bepaling van art 20, 24, van de Europese Verblijfsrecht 2004/38/EEG schendt;”

2.1.2.1. Allereerst dient de Raad erop te wijzen dat de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van de artikelen 20 en 24 van de richtlijn 2004/38/EG niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.1.2.2. De Raad stelt verder vast dat de Vreemdelingenwet geen artikel 40, § 6 bevat, zodat verzoekers betoog dat deze wetsbepaling zou zijn geschonden elke grond mist.

2.1.2.3. Louter ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het feit dat verzoeker samen met een Nederlandse vrouw een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde niet impliceert dat hij zonder meer enig recht op een duurzaam verblijf heeft en hem geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven of dat hem enkel in het geval hij een gevaar vormt voor de openbare orde het verblijf kan worden geweigerd. Een vreemdeling die samen met een burger van de Europese Unie een verklaring van wettelijke samenwoning ondertekende wordt immers, overeenkomstig artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, slechts als een familielid van een burger van de Unie die een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden beschouwd indien hij zijn partner in het Rijk begeleidt of vervoegt. Het is evenwel niet betwist dat de Nederlandse vrouw met wie verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning ondertekende zelf niet aantoonde over een verblijfsrecht in België te beschikken en dat zij niet tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten. Verzoeker kan deze vrouw dan ook niet begeleiden of vervoegen in het Rijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel “12bis, § 1, 3” van de Vreemdelingenwet.

Zijn betoog luidt als volgt:

“De bestreden beslissing schendt de bepalingen van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt als volgt:

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op bescherming van het gezinsleven of familieleven mag ingeroepen worden door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen.

In de Chorfi-zaak, stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de relatie tussen ouders en minderjarige kinderen steeds valt onder het begrip “gezinsleven”, zelfs wanneer deze niet samenwonen. (EHRM, 7 augustus 1996, Chorfi t. België, TVR 1997, nr. 3);

Ook andere de facto familiebanden kunnen dus onder het begrip “gezin” vallen: bvb grootouders en kleinkinderen, adoptant en adoptiekind, pleeggezin en ongehuwde samenwoners;

Het Europees Hof voor de rechten van de Mens hanteert twee criteria om tot het bestaan van een familieleven te besluiten. Primo wordt het bestaan van een band of aanverwantschap nagegaan. Secundo wordt vereist dat de familiale band voldoende “hecht” is.

Verzoeker beantwoordt zeer duidelijk aan deze criteria. Verzoeker is de partner van een Europees onderdaan. Verzoeker en zijn partner wonen samen op hetzelfde adres. Hieruit kan de hechtheid van hun band ook afgeleid worden.

De inmenging in het familieleven is enkel mogelijk indien dit noodzakelijk is in de democratische samenleving. Dit betekent dat de inmenging onder meer moet beantwoorden aan een “dwingende maatschappelijke behoefte” en “proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardig[d] doel dat wordt nagestreefd; (RvSt nr. 26.933, R.W 1986-87, 2854; RvSt 13/02/1992, nr. 38739, Arr. RvSt 1992);

Er is in casu geen sprake van dwingende maatschappelijk[e] behoefte, daar verzoeker geen gevaar betekent voor de Belgische samenleving.

Bij de afweging van grondrechten en belangen moeten de grondrechten zwaarder wegen omdat zij normhiërarchisch hoger staan dan gewone, legitieme belangen. De inmenging moet een legitiem doel nastreven zoals de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, bescherming van de gezondheid en de goede zeden;

Het staat vast dat verzoeker geen gevaar betekent voor de openbare orde of openbare veiligheid het economisch welzijn, de gezondheid of de goede zeden.

Verzoeker verwijst bovendien naar de volgende arresten van de Raad van State:

“Art. 8 EVRM bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek op een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9 lid 3, vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel.

Overwegende dat verzoeker enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische staat niet bewijst dat één van bij art. 8 EVRM bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art. 9 lid 3, Vreemdelingenwet. (RvSt nr. 43.821, 13 juli 1993, Rev. Dr. Étr., 1994, 27)

In het arrest van 01 april 1996 besliste de Raad van State het volgende:

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art; 8.1. EVRM wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art; 8.2 van hetzelfde verdrag. De vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd artikel 8 inhoudt, kan de uitvoering van de verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop artikel 9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2de lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's daaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en herstelbare verbreking van het contact tussen de verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen. (RvSt nr. 58.969, 1 april 1996, T. Vreemd. 1997, 29)

Verzoeker verwijst tenslotte naar het volgende arrest van 25 september 1996:

De aangevochten akte (het bevel om het grondgebied te verlaten) vormt een inmenging in het privéleven van verzoekster. Deze inmenging is bij wet voorzien en beoogt een wettig doel, namelijk 'de economische welvaart van het land'. Om in overeenstemming te zijn met de vereisten van artikel 8 EVRM, moet ze evenwel 'nodig zijn in een democratische samenleving', dat wil zeggen gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte, en moet ze, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel (Hof Mensenrechten 13 juli 1995 (Nasri)).

Verzoekster leeft sinds negen jaar in België en ze heeft daar noodzakelijkerwijze intense sociale en affectieve banden gesmeed. Ze heeft geen enkele binding meer met haar vaderland. Bovendien wordt nergens aangetoond dat de tweejarige zoon van verzoekster, zonder ernstige gevolgen, een totale breuk met de omgeving waarin hij altijd heeft geleefd, zou kunnen doorstaan. In deze bijzondere omstandigheden, kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven van verzoekster, die haar verwijdering van het grondgebied zou inhouden, niet worden beschouwd als zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel. (RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, T. Vreemd. 1997, 31)

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van zowel artikel 8 EVRM als artikel 12bis, § 1, 3 van de wet van 15 december 1980 schendt;”

2.2.2.1. De Raad merkt op dat verzoeker zich beroept op het gezinsleven dat hij heeft met C.J.M., een vrouw met de Nederlandse nationaliteit. Aangezien het echter niet ter discussie staat dat C.J.M. niet aantoonde over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te beschikken en zij derhalve het Belgisch grondgebied dient te verlaten kan niet worden ingezien welk gezinsleven in het Rijk verweerder in het gedrang zou kunnen hebben gebracht door de bestreden beslissingen te nemen. Er moet bovendien worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoeker toont met zijn theoretische beschouwingen ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven met zijn Nederlandse partner kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. De verwijzing door verzoeker naar een aantal arresten van de Raad van State doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Er blijkt daarenboven niet dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot deze arresten vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. De verwijzing naar artikel “12bis, § 1, 3” van de Vreemdelingenwet laat de Raad voorts niet toe met zekerheid vast te stellen welke precieze bepaling verzoeker geschonden acht. De Raad kan slechts vermoeden dat verzoeker de bedoeling heeft de schending van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet aan te voeren. Verzoeker zet evenwel niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom hij van mening is dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissingen deze bepaling – waarin wordt geduid dat de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet omschreven vreemdelingen in buitengewone omstandigheden een verblijfsaanvraag kunnen indienen bij het

gemeentebestuur – heeft geschonden. Dit onderdeel van het middel is bij gebrek aan de vereiste duidelijkheid dan ook onontvankelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK